

Sygnatura akt II AKa 327/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SSO del. do SA Artur Kosmala

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Artura Jończyka prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2021 r.

sprawy B. C. (1) oskarżonej z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną oraz prokuraturę

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 lipca 2021 r. sygn. akt III K 32/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa wymierzoną oskarżonej B. C. (1) karę do 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. U. 600,00 zł podwyższoną o 138,00 zł podatku od towaru i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 327/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2 (załączniki w treści uzasadnienia)		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA							
Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji							
Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 12 lipca 2021 r. sygn. akt III K 32/20							
Podmiot wnoszący apelację							
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego							
# oskarżyciel pośilkowy							
# oskarżyciel prywatny							
# obrońca							
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego							
# inny							
<table border="1"> <tr> <td data-bbox="121 1839 188 1899">ZAŁĄCZNIK</td> <td data-bbox="188 1839 379 1899"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="121 1899 188 1960">Nr</td> <td data-bbox="188 1899 379 1960"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="121 1960 188 2004"><u>1</u></td> <td data-bbox="188 1960 379 2004"></td> </tr> </table>	ZAŁĄCZNIK		Nr		<u>1</u>		
ZAŁĄCZNIK							
Nr							
<u>1</u>							

1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...) w Z.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w korzyść
# na niekorzyść	
# w części	# co do winy
#	co do kary
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.	
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba

	że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść

	tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4.	Wnioski			
#	uchylenie zmiany			
<u>ZAŁĄCZNIK Nr 2</u>				
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy z urzędu				

oskarżonej B. C. (1), adw. B. U.			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	B. C. (1)	Oskarżona B. C. (1) nieustalonego dnia grudnia 1999r., nie później niż 22 grudnia 1999r., w Z., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojego męża M. C. (1), zadała mu pchnięcie nożem kuchennym z metalowym ostrzem w korpus tułowia po stronie lewej, powodując u niego zranienie serca lub tętnicy głównej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego lub tamponady worka osierdziowego i skutkowało jego zgonem, tj. popełniła przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. Podczas suto zakrapianego alkoholem spotkania towarzyskiego, w	częściowo wyjaśnienia oskarżonej B. C. (1) częściowo zeznania świadka S. W. (2) częściowo zeznania i wyjaśnienia świadka P. K. częściowo zeznania świadka S. W. (1) opinie sądowo-lekarskie zeznania świadka W. R. częściowo zeznania świadka A. O. protokół eksperymentu procesowego wyniki śledczych oględzin miejsca zabójstwa	k. 52-54, 69-70, 77, 108, 259, 359v k. 26-29, 207-208, 409-410v k. 33-34, 56-59, 61-62-63, 127-128, 361v-362v k. 43-45, 73-74, 132-133 k. 275-277, 614-618 k. 64-65, 362v-363 k. 143-145, 363v-364v k. 75-77, 92-95, 148-159 k. 96-98,

mieszkanii
małżonków: B. i M.
C. (1) w Z. przy
ul. (...), byli także
obecni małżonkowie
C., S. W. (1) z żoną J.
W., P. K., A. O. i W.
R..

W trakcie spotkania
doszło do kłótni B.
C. (1) z M. C. (1),
który wyzywał żonę
wulgarnymi słowami
oraz uderzył ją
w twarz. B. C.
(1) oddała M. C.
(1) uderzenie. W
obronie B. C. (1)
stanął A. O., który
uderzył w twarz
M. C. (1). M. C.
(1) nadal wyzywał
żonę. Wówczas B. C.
(1) chwyciła leżący
na ławie w pokoju
nóż kuchenny, z
metalowym ostrzem
o długości około
20 cm, zakończony
szpicem, z rękojeścią
w kolorze czarnym,
którym zadała M.
C. (1) cios w lewą
stronę tułowia. Po
tym uderzeniu M. C.
(1) upadł na podłogę.
B. C. (1) natomiast
poszła do kuchni,
gdzie umyła nóż z
krwi i odłożyła go.

Na skutek ciosu
zadanego nożem
przez B. C. (1)
M. C. (1) doznał
rany kłutej w tułów,
w lewą okolice
brzucha lub w lewą
okolice brzuszno-

		<p>łędzwiową. W wyniku zadanego ciosu doszło do zranienia serca lub tętnicy głównej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego lub tamponady worka osierdziowego i skutkowało zgonem M. C. (1).</p> <p>S. W. (1) stwierdził, że M. C. (1) nie żyje. Mieszkanie opuściła J. W., wyprowadzając przy tym swojego małoletniego syna S. W. (2) oraz pozostałe osoby.</p> <p>Następnego dnia w godzinach popołudniowych do mieszkania przy ul. (...) przyszedli B. C. (1), S. W. (1), P. K. i A. O.. Mężczyźni zabrali z mieszkania zwłoki M. C. (1), zanieśli je do samochodu, którym przyjechał A. O. i włożyli do bagażnika.</p> <p>Następnie udali się samochodem w stronę P., w okolicach żwirowni niedaleko od miejscowości Ż. nad N. i tam pozostawili ciało M. C. (1).</p>		
1.	B. C.	Aby odsunąć od siebie podejrzenia po zabójstwo męża, oskarżona B. C. (1) w dniu	zawiadomienie o zaginięciu osoby	k. 3-8

		22 grudnia 1999r. złożyła w Komendzie Powiatowej Policji w Z. zawiadomienie o zaginięciu swojego męża M. C. (1), wskazując, iż 16 grudnia 1999 roku około 19:00 wyszedł z domu w związku ze zleceniem mu tłumaczenia dokumentów.		
1.	B. C.	W dniu 31 stycznia 2000r. na terenie Przedsiębiorstwa Handlowo-Uługowego (...) w Ż. nad N. ujawniono fragment czaszki ludzkiej, odpowiadającej cechom biologicznym M. C. (1), co potwierdziły badania genetyczne. Wykazały zgodność cech biologicznych fragmentu znalezionej czaszki z cechami syna M. C. (1).	teczka sprawy identyfikacyjnej nieustalonych zwłok	k. 560-710
opinia badań z zakresu genetyki sądowej	k. 750-755			
1.	B. C.	Oskarżona B. C. (1) nie jest chora psychicznie i upośledzona umysłowo. Wykluczono u niej także inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ	opinia sądowo-psychologiczno-psychiatryczna	k. 460-467

		<p>na ocenę poczytalności oskarżonej, w tym atypowy bądź patologiczny charakter upicia alkoholowego. Ma nieprawidłową osobowość z cechami dys socjalnymi. Nie jest uzależniona od alkoholu, choć go nadużywa.</p> <p>Zachowanie oskarżonej nie było wynikiem zaburzeń chorobowych, chorobowej (psychotycznej) motywacji. Tempore criminis oskarżona nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu, ani pokierowania swoim postępowaniem, po myśli art. 31 § 1 lub 2 k.k. Aktualny stan zdrowia oskarżonej pozwalał jej na udział w toczącym się postępowaniu, stawanie przed Sądem i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.</p>		
1.	B. C. (1)	<p>Oskarżona B. C. (1) nie była karana sądownie.</p> <p>Oskarżona B. C. (1) od 20 lat</p>	dane o karalności	k. 121-122, 823

nie pracowała na stałe, podejmując wyłącznie prace dorywcze związane z opieką nad osobą starszą, jako pomoc kuchenna oraz prace w ogrodnictwie. W środowisku sąsiedzkim ma opinię osoby nadużywającej alkoholu.

Podczas tymczasowego aresztowania oskarżona B. C. (1) nie była karana dyscyplinarnie i otrzymała jeden wniosek nagrodowy, za to, że dobrowolnie zgłosiła się do pomocy przy osadzonej wymagającej wsparcia przy codziennych czynnościach.

Zachowuje się regulaminowo, jest kulturalna, nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jej udziałem wobec innych osadzonych kobiet. Nie należy do podkultury przestępczej i stroni od jej wszelkich przejawów. W gronie współosadzonych funkcjonuje poprawnie, nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jej udziałem.

Dotychczas nie była zainteresowana

		podnoszeniem poziomu swojego wykształcenia poprzez nauczanie. Nie jest zatrudniona.		
wywiad środowiskowy	k. 438-439			
opinia z zakładu karnego	k. 784-785			
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	B. C. (1)	Nie zostało udowodnione to, że oskarżona B. C. (1) nie dopuściła się przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. polegającego na tym, że nieustalonego dnia grudnia 1999r., nie później niż 22 grudnia 1999r., w Z., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojego męża M. C. (1), zadała mu pchnięcie nożem kuchennym z metalowym ostrzem w korpus tułowia po stronie lewej, powodując u niego zranienie serca lub tętnicy głównej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego lub tamponady worka osierdziowego i	Dowody szczegółowo przedstawione i omówione we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia niniejszego wyroku	

		skutkowało jego zgonem.	
2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
	Wszystkie istotne dowody omówiono w pozostałych częściach niniejszego uzasadnienia wyroku.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
	Wszystkie istotne dowody omówiono w pozostałych częściach niniejszego uzasadnienia wyroku.		

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty apelacji obrońcy z urzędu oskarżonej B. C. (1), adw. B. U.</p>		
<p>1. 2. 3. 6.</p>	<p><u>Zarzut</u> <u>obrazy</u> <u>przepisów</u> <u>postępowania</u>, mającej wpływ na treść wyroku a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oceną zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej w części w której przyznała się do postawionego jej zarzutów, protokołu eksperymentu procesowego, jego zapisu utrwalonego w formie audio-video w której oskarżona odtwarza przebieg inkryminowanego zdarzenia i uznanie za wiarygodne tej części wyjaśnień, w sytuacji gdy warunki składania przedmiotowych enuncjacji oraz zapis wideo przebiegu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

eksperymentu procesowego wskazują na to, że treść składanych przez oskarżoną wyjaśnień była inspirowana przez prowadzących czynności funkcjonariuszy Policji pod z góry ustalony scenariusz, co skutkowało procesowym wyłudzeniem przyznania się oskarżonej do stawianego jej zarzutu co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do uznania przez Sąd, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu;

Zarzut obrazy
przepisów
postępowania,
mającej wpływ na treść wyroku a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadków: S. W. (1), S. W. (2), P. K., A. O. i W. R. złożonych w toku postępowania przygotowawczego i uznaniu ich za wiarygodne w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonej w

których szczegółowo opisują przebieg inkryminowanego zdarzenia, zaś odmowie przyznania waloru wiarygodności całkowicie odmiennym jednakże spójnym i logicznym zeznaniom wymienionych świadków złożonych w toku postępowania sądowego, którzy wskazali wprost, że zeznania złożone przez nich na etapie postępowania przygotowawczego zostały ukierunkowane przez funkcjonariuszy Policji, co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do uznania przez Sąd, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu;

Zarzut _____ obrazy przepisów postępowania, mającej obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez przyznanie waloru wiarygodności i mocy dowodowej

opinii sądowo-
lekarskiej z dnia
4 kwietnia 2020r.
sporządzonej przez
patomorfologa R.
P. (1), która
została wydana na
podstawie wyjaśnień
oskarżonej oraz
zeznań świadków,
które zostały
następnie
zmienione, bez
przeprowadzenia
badania zwłok/
szczątków M. C.
(1), a nadto jej
wnioski w zakresie
mechanizmu
potencjalnie
zadanych obrażeń i
ich skutków mają
charakter
hipotetyczny i
alternatywny, a
nadto jest niepełna
albowiem nie
udziela w sposób
kategoryczny
odpowiedzi na
pytanie jakie
obrażenia zostały
zadane M. C. (1)
co nie pozwala w
sposób pewny na
przypisanie
oskarżonej skutku w
postaci
spowodowania
śmierci M. C.
(1) a nadto
jest nierzetelna
albowiem nie opiera
się na empirycznym
badania ciała/zwłok
denata zaś
przedmiotem
badania
patomorfologa była
treść wyjaśnień/

	<p>zeznań uczestników postępowania jeszcze na etapie w którym nie zostało przeprowadzone całe postępowanie dowodowe przed Sądem meriti co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do uznania przez Sąd. że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>I. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego szczegółowo przedstawionego i omówionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w szczególności uczestników spotkania przy alkoholu, podczas którego oskarżona B. C. (2) dokonała zabójstwa swojego męża, M. C. (1) i bezpośrednich obserwatorów przestępstwa, a następnie uczestników usunięcia i porzucenia zwłok denata, a zatem</p>			

świadców: S. W. (2) (k. 26-29, 207-208, 409-410v), P. K. (k. 33-34, 56-59, 61-62-63, 127-128, 361v-362v), S. W. (1) (k. 43-45, 73-74, 132-133), W. R. (k. 64-65, 362v-363), A. O. (k. 143-145, 363v-364v), a także tej części wyjaśnień oskarżonej B. C. (1) z pierwszej fazy śledztwa, w których przyznała się do zbrodni i szczegółowo opisała jej przebieg i okoliczności ukrycia zwłok męża (k. 52-54, 69-70, 77, 108, 259, 359v), wraz z zeznaniami i wyjaśnieniami przesłuchiwanym uczestnikom wspomnianych wydarzeń podczas eksperymentów procesowych (k. 75-77, 90-91, 92-95, 148-159, 210-222), uzupełnionych wynikami śledczych oględzin miejsca zabójstwa (k. 96-98), opiniami sądowo-legarskimi (k. 275-277, 614-618) i opinią z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej znalezionych szczątków denata M. C. (1) (k. 750-755), a także zawiadomieniem o zaginięciu osoby (k.

3-8) i dokumentacją z teczki sprawy identyfikacyjnej NN zwłok (k. 560-710), Sąd Okręgowy w pełni trafnie zrekonstruował stan faktyczny.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze trafnie ustalił, że oskarżona B. C. (1) nieustalonego dnia grudnia 1999r., nie później niż 22 grudnia 1999r., w Z., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojego męża M. C. (1), zadała mu pchnięcie nożem kuchennym z metalowym ostrzem w korpus tułowia po stronie lewej, powodując u niego zranienie serca lub tętnicy głównej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego lub tamponady worka osierdziowego i skutkowało jego zgonem, tj. popełniła przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

Dowody te, wbrew twierdzeniom oskarżonej B. C. (1) z końcowej fazy śledztwa, z postępowania jurysdykcyjnego przez Sądem I instancji oraz z

postępowania odwoławczego, a także argumentacji przedstawionej w apelacji jego obrońcy z urzędu, adw. B. U., przekonywały, że to oskarżona – podczas libacji alkoholowej i kłótni z mężem – w obecności innych uczestników spotkania towarzyskiego, zadała nożem cios mężowi M. C. (1) powodując umyślnie jego śmierć. Następnie oskarżona B. C. (1), w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, brała udział w zacieraniu śladów przestępstwa, akceptując wywiezienie i ukrycie jego zwłok przez innych uczestników libacji alkoholowej, a sama zgłosiła jego zaginięcie przez 20 lat ukrywała jaki los spotkał M. C. (1).

II. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów kierowanych przez obrońcę z urzędu oskarżonej B. C. (1), adw. B. U., należy zdecydowanie odrzucić zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k., która miałaby polegać na rzekomo dowolnej,

sprzecznej z
zasadami
doświadczenia
życiowego oceny
wyjaśnień
oskarżonej B. C.
(1) z pierwszej
fazy śledztwa, kiedy
oskarżona ujawniła
swoje przestępcze
działanie i ukrycie
zwłok męża, a także
opisała okoliczności
przestępstwa i
pomoc innych osób
w ukrywaniu zwłok
M. C. (1). Zarzut
ten jest nie tylko
nieprzekonujący i
wręcz życzeniowy,
ale także nielojalny
wobec treści zapisów
przeprowadzonych
czynności
procesowych,
których
prawidłowość nie
była kwestionowana
podczas śledztwa
przez oskarżoną i
jej obrońcę, zaś
protokoły
wspomnianych
czynności
procesowych,
podczas których
oskarżona B. C. (1)
złożyła wspomniane
wyjaśnienia
(protokoły
przesłuchania i
eksperymentu
procesowego z jej
udziałem), wręcz
świadczą o
swobodzie
wypowiedzi i
respektowaniu

wszelkich gwarancji procesowych.

Podczas pierwszego przesłuchania, które przeprowadził po zatrzymaniu oskarżonej funkcjonariusz KPP w Z. w dniu 5.09.2019r. (k. 52-55), oskarżona B. C. (1), pouczone o wszelkich uprawnieniach procesowych, w sposób szczerzy przyznała się do przestępstwa, co potwierdziła także w trakcie eksperymentu procesowego na miejscu przestępstwa (k. 75-77) oraz w trakcie kolejnego przesłuchania przez prokuratora w dniu 6.09.2019r. (k. 69-70) i podczas posiedzenia przez Sądem Rejonowym w Zgorzelcu, którego przedmiotem było stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (k. 108-109). Była to linia obrony oskarżonej, oczywiście zaskoczonych ujawnieniem zabójstwa M. C. (1) i jej roli sprawczyni przez innych uczestników

libacji alkoholowej
sprzed 20 lat.
W obliczy zerwania
swoistej zмовы
milczenia,
oskarżona B. C.
(1) uznała, że
będzie dla niej
korzystne szczere
przedstawienie
okoliczności, w
jakich dopuściła się
zabójstwa.

Wbrew
nieprawdziwym i
intencjonalnym
twierdzeniom
obrońcy oskarżonej,
w trakcie
eksperymentu
procesowego w
mieszkanu, gdzie
oskarżona B. C.
(1) dopuściła się
zabójstwa M. C.
(1) (k. 75-77),
nagrywanego przez
funkcjonariuszy
policji, oskarżona
odtwarzała przebieg
w sposób spokojny
i swobodny, bez
jakichkolwiek
nacisków, czy
podpowiedzi. Zapis
wideo przebiegu
eksperymentu
procesowego w
żadnej mierze nie
wskazuje, że treść
składanych przez
oskarżoną wyjaśnień
była inspirowana
przez prowadzących
czynności
funkcjonariuszy
Policji, nie świadczy
o żadnym
realizowanym z góry

scenariuszu, a już wręcz nadużyciem jest twierdzenie o procesowym „wyłudzeniu” przyznania się oskarżonej do zabójstwa męża. Było dokładnie odwrotnie, zapis tej czynności świadczy o swobodzie wypowiedzi, braku ponaglenia do opisu kolejnych etapów zdarzenia i wręcz świadczy o tym, że kolejne fazy zajścia oskarżona B. C. (1) przypominała sobie samodzielnie i je pokazywała i opisywała.

II. Całkowicie dowolny był także kolejny zarzut apelacji obrońcy oskarżonej o rzekomej obrazie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadków: S. W. (1), S. W. (2), P. K., A. O. i W. R. złożonych w toku postępowania przygotowawczego i uznaniu ich za wiarygodne w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonej. Świadczenie: S. W. (2) (k. 26-29, 207-208,

409-410v), P. K. (k. 33-34, 56-59, 61-62-63, 127-128, 361v-362v), S. W. (1) (k. 43-45, 73-74, 132-133), W. R. (k. 64-65, 362v-363) i A. O. (k. 143-145, 363v-364v) w zeznaniach i wyjaśnieniach złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego potwierdzili okoliczności i przebieg zabójstwa M. C. (1), a następnie okoliczności ukrycia jego zwłok i zacierania śladów przestępstwa, w obliczu zerwania zmowy milczenia przez jednego z nich, świadka S. W. (2), który we własnej sprawie liczył na złagodzenie odpowiedzialności karnej. Sam fakt, że w dalszej części postępowania karnego wycofywali się z tych deponycji procesowych, nie świadczył o braku wiarygodności tych zeznań, skoro zostały one potwierdzone nie tylko wynikami eksperymentów procesowych wykonywanych z udziałem świadków: P. K. (k. 90-91), S. W. (1) (k. 92-95), A. O. (k. 148-159) i S. W. (2) (k. 210-222), lecz

przede wszystkim dokumentacją z teczki sprawy identyfikacyjnej NN zwłok (k. 560-710), opinią sądowo-lekarską dot. czaszki M. C. (1) odnalezionej w pobliżu miejsc wskazywanych przez tych świadków (k. 614-618) i opinią z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej znalezionych szczątków denata M. C. (1) (k. 750-755). Dowody te, niezależnie od późniejszej postawy procesowej niektórych świadków, którzy starali się zachować zgodnie z oczekiwaniami oskarżonej podczas przesłuchania przed Sądem i instancji, albo starali się w taki sposób opisać swoje zachowanie, aby dać jak najmniej powodów do postawienia im zarzutów udziału w zacieraniu śladów zbrodni (S. W. (2), P. K., A. O.) dowodzą jasno i przekonująco, że oskarżona B. C. (1) popełniła zarzuconej jej przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. Do tych różnic w zeznaniach świadków odniósł

się analitycznie i przekonująco Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 168-773) i uwagi te należy w pełni podzielić.

III. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut apelacji obrońcy oskarżonej o rzekomej obrazie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez przyznanie waloru wiarygodności i mocy dowodowej opinii sądowo-lekarskiej z dnia 4 kwietnia 2020r. sporządzonej przez patomorfologa R. P. (1) (k. 276-277) tylko z tego powodu, że została wydana na podstawie wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków, bez przeprowadzenia badania zwłok/szczątków M. C. (1), a nadto jej wnioski w zakresie mechanizmu potencjalnie zadanych obrażeń i ich skutków mają charakter hipotetyczny i alternatywny. W ocenie obrońcy, takie okoliczności czyniły tę opinię niepełną, jako rzekomo

nieudzielającą w sposób kategori-
czny odpowiedzi na pytanie jakie obrażenia zostały zadane M. C. (1) co nie pozwala w sposób pewny na przypisanie oskarżonej skutku w postaci spowodowania śmierci M. C. (1), a nadto jest nierzetelną albowiem nieopierającą się na empirycznym badaniu zwłok denata, zaś przedmiotem badania patomorfologa była treść wyjaśnień/ zeznań uczestników postępowania jeszcze na etapie, w którym nie zostało przeprowadzone całe postępowanie dowodowe przed Sądem I instancji.

Po pierwsze, kierując taki zarzut sam obrońca popadał w wewnętrzną sprzeczność, gdyż jednocześnie domagał się wydania kolejnej opinii sądowo-lekarskiej na podstawie ujawnionych szczątków M. C. (1) (konkretnie jego czaski), która miałaby również charakter opinii

hipotetycznej i niekategorycznej, skoro nie odnaleziono całości szczątków denata, a odnaleziono czaszka nie nosiła śladów jakichkolwiek urazów, poza działaniem zwierząt, żerujących na zwłokach (k. 614-618).

Po wtóre, właśnie z podanych wyżej przyczyn, na rozprawie odwoławczej, na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oddalono wnioski dowodowe obrońcy oskarżonej o przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-lekarskiej, dotyczącej ujawnionych szczątków denata M. C. (1), na okoliczności związane z tym, czy na szczątkach tych znajdują się obrażenia ciała pozwalające na zrekonstruowanie przyczyn zgonu (k. 830), albowiem dowód taki został przeprowadzony w postępowaniu karnym (k. 614-618) i na jego podstawie biegły z zakresu medycyny sądowej ustalił, że na szczątkach tych znajdują się ślady

działania zwierząt, natomiast przyczyn zgonu nie da się ustalić.

Po trzecie, skoro jedynymi dowodami pozwalającymi na odtworzenie ewentualnych obrażeń ciała M. C. (1) spowodowanych jednokrotnym ugodzeniem nożem w lewą stronę tułowia, były wyjaśnienia oskarżonej B. C. (1) oraz zeznania świadków: S. W. (2) (k. 26-29, 207-208, 409-410v), P. K. (k. 33-34, 56-59, 61-62-63, 127-128, 361v-362v), S. W. (1) (k. 43-45, 73-74, 132-133), W. R. (k. 64-65, 362v-363), A. O. (k. 143-145, 363v-364v), w zakresie, w jakim potwierdzali oni relację oskarżonej o sposobie zadania obrażenia nożem, to opinia sądowo-lekarska z dnia 4 kwietnia 2020r. sporządzona przez patomorfologa R. P. (1) (k. 276-277) nie mogła być uznana za niejasną, niepełną lub wewnętrznie sprzeczną. Biegły wyraźnie dał wyraz temu, że przedstawia najbardziej prawdopodobny mechanizm

doznania obrażeń ciała M. C. (2) w wyniku zadania ciosu nożem i przypuszczalny mechanizm śmierci, która nastąpiła w krótkim czasie od urazu. W tym sensie opinia ta nie miała charakteru abstrakcyjnego, lecz opartego o zgromadzony materiał dowodowy i nie można jej postawić żadnych zarzutów w obliczu art. 201 k.p.k.

Dowody te, wbrew twierdzeniom oskarżonej B. C. (1), a także argumentacji przedstawionej w apelacji jej obrońcy z urzędu, adw. B. U. (k. 782-783), przekonywały, że to oskarżona B. C. (1) pod wpływem alkoholu, w trakcie kłótni, działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojego męża M. C. (1), zadała mu pchnięcie nożem kuchennym z metalowym ostrzem w korpus tułowia po stronie lewej, powodując u niego zranienie serca lub tętnicy głównej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego lub tamponady worka

osierdziowego i skutkowało jego zgonem. Oskarżona popełniła przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

Wracając do realiów niniejszej sprawy, obrońca oskarżonej B. C. (1) dowodził w apelacji, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa procesowego, a mianowicie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) przyjmując za wiarygodne jedynie te wyjaśnienia oskarżonej, w których odrzucała zarzut popełnienia zbrodni zabójstwa, chociaż wskazane wyżej dowody wręcz to wykluczały.

Oceniając całokształt wskazanych wyżej okoliczności, odnoszących się zarówno do zachowania oskarżonej, jak też także analizy motywów, pobudek oskarżonej i cech jej osobowości, należy zaakceptować wnioski Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, że oskarżona B. C. (1) działała z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia

<p>pokrzywdzonego M. C. (1), nie czynić nic, by ratować mu życie, a wręcz akceptując jego śmierć, ukrycie zwłok i zatarcie śladów zbrodni, a następnie 20-letnią znowę milczenia co się z nim stało. W związku z tym zarzuty apelacji formułowane na tym tle nie mogły zostać uwzględnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Nie był zasadny wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej B. C. (1) od zarzucanego mu przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. Sąd Okręgowy nie dopuścił się bowiem błędu w ustaleniach faktycznych, ustalając zakres odpowiedzialności karnej oskarżonej za to przestępstwo.</p>		

Jak wskazywano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczuk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanyymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego.

Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego

rozumowania i
doświadczenia
życiowego dopuścił
się sąd w ocenie
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego.

Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w kwestii
ustaleń faktycznych,
opartego nie na
innych dowodach od
tych, na których
oparł się sąd
pierwszej instancji
(...) nie może
prowadzić do
wniosku o
popelnieniu przez
ten sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych.

Istota zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może opierać się
na odmiennej ocenie
materiału
dowodowego,
innymi słowy
mówiąc na
forsowaniu
własnego poglądu
strony na tę
kwestię. Stawiając
tego rodzaju zarzut
należy wskazać,
jakich uchybień w
świetle zgodności
(lub niezgodności)
z treścią dowodu,
zasad logiki
(błądność
rozumowania i

wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sądu pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, jak już wyżej wskazano, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonej nie postawił zaskarżonemu wyrokowi żadnych rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i

wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego. Mając powyższe na uwadze apelacja ta, w zakresie zarzutów odnoszących się do sprawstwa i winy, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, w których nie przyznawała się do winy, odrzucając szereg podanych przez nią okoliczności jako nieistotnych, niewiarygodnych i wynikających wyłącznie z obaw przed odpowiedzialnością karną, natomiast daniu wiary tym wyjaśnieniom oskarżonej B. C. (1), w których potwierdziła, że dokonała zabójstwa męża. Konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma

reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego.

Jak słusznie wskazywał Sąd Najwyższy, „kierując się przepisem art. 4 § 1 [ob. 7] k.p.k., sąd może określonym zeznaniem świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego. Sama zaś okoliczność, że świadek lub oskarżony dotychczas nienagannie się zachowywali albo przeciwnie - że dotychczasowy ich tryb życia był naganny, bez ustalenia innych okoliczności nie może stanowić o tym, że dane zeznanie lub wyjaśnienie jest albo nie jest wiarygodne” (wyrok SN z dnia 28.03.1974r., sygn. Rw 152/74, OSNKW 1974, z. 7-8,

poz. 154). W innym orzeczeniu Sąd najwyższy stwierdził, że „z istoty wyrażonej w art. 4 § 1 [ob. 7] k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów wynika, że sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 [ob. 2 § 2] k.p.k.) ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka co do innych okoliczności - pod warunkiem że stanowisko sądu w kwestii oceny zeznań świadka zostanie należycie uzasadnione” (wyrok SN z dnia 14.07.1975 r., sygn. Rw 323/75, OSNKW 1975, z. 9, poz. 133).

Co więcej, właśnie analiza dowodów przedstawiona przez obrońcę oskarżonej, oceniona wyłącznie przy założeniu prawdomówności oskarżonego, jest rażąco sprzeczna z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Jest bowiem

zdecydowanie jednostronna, niepełna i niewiarygodna.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych

(por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze sprostął, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej.

Sąd Najwyższy odnosił się w szeregu swoich orzeczeń do tego jak należy rozumieć i stosować zasadę in dubio pro reo. Jak stwierdził w jednym z nich: „Zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) nie ogranicza utrzymanej w granicach racjonalności swobody oceny dowodów. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to jeszcze równoznaczne z zaistnieniem "nie dających się usunąć wątpliwości" w

rozumieniu tego przepisu. W takim wypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów. Dopiero wtedy, gdy - po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości - wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości), a tylko powstaje kwestia, czy ustalenia te są prawidłowo dokonane (bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów).
(1001) Stanowienie SN z dnia 17.12.2003r. sygn. V KK 72/03 - LEX nr 83771).

Podobne stanowisko znajdujemy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999r. sygn. IV KKN 714/98: „Stan określany przez ustawodawcę, jako "nie dające się usunąć

wątpliwości" (art. 5 § 2 k.p.k.), powstaje - jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej - dopiero w następstwie oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na

powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów)(Prokuratura i Prawo 2000, nr 4, poz. 8).

W wyniku analizy dowodowej Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonej B. C. (1) i zeznania wszystkich świadków, opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej R. P. (k. 276-277) i J. K. (k. 614-618) oraz zebraną dokumentację medyczną i dowody zabezpieczone na miejscu przestępstwa. Zatem, Sąd Okręgowy nie tylko nie podjął wątpliwości co do wiarygodności dowodów obciążających oskarżoną, lecz wręcz uznał je za prawdziwe, a wyjaśnienia oskarżonej, w których nie przyznawała się do winy, ocenił wyłącznie jako przyjętą linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do

<p>przekonania, że oskarżona B. C. (1) dopuściła się przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., kwestionowanego przez obrońcę.</p>			
Lp.	Zarzut apelacji Prokuratora (...) w Z.		
<p>1. 1.</p>	<p><u>Zarzut rażącej niewspółmierności kary, w zakresie łagodności orzeczonej wobec B. C. (1) kary 12 lat pozbawienia wolności.</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>Należy podzielić zarzut apelacji Prokuratora (...) w Z.dotyczący rażącej niewspółmierności (rażącej łagodności) orzeczonej wobec B. C. (1) kary 12 lat pozbawienia wolności.</p> <p>W swojej apelacji oskarżyciel publiczny słusznie zwrócił uwagę, że orzeczona przez Sąd I instancji kara nie w pełni realizowała wszelkie cele kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a w szczególności nie uwzględniała</p>			

wszelkich
okoliczności
obciążających
oskarżoną B. C.
(1), jak również
nie w pełni
realizowała cele w
zakresie społecznego
oddziaływania kary.

Niewątpliwie wysoce
obciążające dla
oskarżonej było to,
że działała ona w
trakcie przestępstwa
w stanie upojenia
alkoholowego, który
w znacznym stopniu
determinował
poczynania
oskarżonej. Pod
wpływem alkoholu,
oskarżona B. C. (1),
przyjmując opis jej
zachowania podany
przez świadków,
prowokowała męża
adorując mężczyzn
biorących udział w
spotkaniu
towarzyskim,
siadała jednemu z
nich (ówczesnemu
kochankowi i
późniejszemu
partnerowi – S. W.
(1)) na kolanach.
Nie może dziwić, że
takie prowokacyjne
zachowanie
oskarżonej
spowodowało
reakcję M. C. (1),
zazdrosnego o żonę,
który wymierzył jej
policzek. Oskarżona
B. C. (1), kierując
się negatywnymi
emocjami wobec
męża, mimo

możliwości innego rozwiązania lub załagodzenia konfliktu, w obecności innych uczestników libacji alkoholowej i mimo obecności dzieci w mieszkaniu, wręcz ostentacyjnie ugodziła męża nożem i zadała mu śmierć. Następnie umyła narzędzie zbrodni, a od uczestników libacji alkoholowej wręcz oczekiwała solidarności i zaaprobowała usunięcie zwłok męża (ojca jej małoletniego dziecka) i zatarcie śladów przestępstwa. Umyła narzędzie zbrodni, schowała je pomiędzy innymi sztuccami, a następnie wróciła do spożywania alkoholu. Po ukryciu zwłok denata, świadomie fałszywie zgłosiła policji zaginięcie męża, po czym przez 20 lat, wspólnie ze świadkiem zbrodni mieszkała i wychowywała dzieci, w tym samym mieszkaniu, w który zabiła M. C. (1). W tym czasie Policja stale prowadziła czynności poszukiwawcze. Takie zachowanie,

<p>przemysłane, metodyczne i celowe było skuteczne i umożliwiło oskarżonej spokojne wieloletnie życie i unikanie skarżenia. Takie zachowanie musi mieć wyraz w orzekanej wobec B. C. (1) kary. Słusznie prokurator skonkludował, że sprawiedliwą karą dla oskarżonej będzie kara 15 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej B. C. (1) kary 15 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>W pełni zasadny był wniosek apelacji oskarżyciela publicznego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej B. C. (1) kary 15 lat pozbawienia wolności, gdyż orzeczona wobec</p>		

oskarżonej kara 12 lat pozbawienia wolności była rażąco niewspółmierna (niesprawiedliwie i rażąco łagodna).

Poza dotychczasową niekaralnością (k. 121-122, 823), umiarkowanie pozytywnej opinii środowiskowej i pozytywnej opinii z zakładu karnego (k. 784-785), trudno dopatrzeć się po stronie oskarżonej B. C. (1) istotnych okoliczności łagodzących, szczególnie wobec ujawnienia tego, że po przestępstwie zacierała jego ślady, zmierzając do uniknięcia odpowiedzialności karnej, a także złożyła fałszywe zawiadomienie o zaginięciu męża i przez 20 lat ukrywała swoją zbrodnię. Mimo przyznania się do popełnienia przestępstwa w pierwszej fazie śledztwa podczas przesłuchań i eksperymentu procesowego (k. 52-55, 69-70, 75-77, 108-109). Następnie jednak, realizując prawo do obrony, oskarżona nie przyznała się do popełnienia

przestępstwa,
ignorując
obciążające ją
dowody, a wręcz
starając się wykazać
nieprawidłowości po
stronie
funkcjonariuszy
prowadzących.

Uwzględniając 20-
letni okres
ukrywania zbrodni,
kierowania
poszukiwań M. C.
(1) na fałszywe tory,
trudno uznać, by w
postawie oskarżonej
zauważalna była
skrucha i
rzeczywisty głęboki
żał za uczynioną
krzywdę.

Wskazane
okoliczności
łagodzące nie były
zatem na tyle
istotne, by
przekreślać wnioski,
że w realiach
niniejszej sprawy
cele kary z art. 53
§ 1 2 i k.k. wypełni
wyłącznie kara 15
lat pozbawienia
wolności. Choć
tego rodzaju kara
jest surowa, to
jednak daje
oskarżonej nadal
perspektywę
powrotu na wolność
przed jej końcowym
terminem, choćby
korzystając z
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia w trybie
art. 78 § 1 k.k.
Takiej perspektywy

<p>nie ma natomiast pokrzywdzona, dla której przestępstwo popełnione przez oskarżoną ma charakter nieodwracalny.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
	<p>Nie zachodziły okoliczności uwzględniane z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>Nie dotyczy.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, poza orzeczeniem o podwyższeniu oskarżonej B. C. (1) orzeczonej kary do 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, a motywy ku temu przedstawiono i omówiono we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>		
<p>Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałej części omówiono we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia wyroku.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższono wymierzoną oskarżonej B. C. (1) karę do 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.		
Zwięźle o powodach zmiany.		
Powody zmiany zaskarżonego wyroku w mocy omówiono we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia wyroku.		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		

	Nie uchylono zaskarżonego wyroku.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
Nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku.			
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
Nie zachodziły podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku w celu przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
Nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego			

wyroku i umorzenia postępowania.			
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
Nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i warunkowego umorzenia postępowania.			
5.	Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
Nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku. Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k.			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania			
Nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku, wobec czego nie formułowano zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania.			
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
	Nie dotyczy.	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
B. C. (1)	Punkt III.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. U. 600 zł tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem podatku VAT. Podstawę ku temu dawał przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U.	

		<p>z 2019r., poz. 1513, z późniejszymi zmianami).</p> <p>Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5, a także § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 18).</p>	
B. C. (1)	Punkt IV.	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. zwolniono oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa. Przy orzeczeniu tym uwzględniono stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonej B. C. (1) oraz jego możliwości zarobkowe, które będą niewielkie wobec orzeczenia bezwzględnej kary</p>	

		pozbawienia wolności.				
7. PODPISY SĘDZIÓW						
<table border="1"><tr><td>Edyta Gajgał</td><td>Bogusław Tocicki</td><td>Artur Kosmala</td></tr></table>	Edyta Gajgał	Bogusław Tocicki	Artur Kosmala			
Edyta Gajgał	Bogusław Tocicki	Artur Kosmala				